

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postępowanie państwa członkowskiego, zgodnie z którym, w wypadku gdy konsument uchybia zobowiązaniu przyjętemu na podstawie sporządzonego przez notariusza w należytej formie dokumentu, strona zawierająca umowę z konsumentem domaga się kwoty, którą ona sama wskazuje poprzez nadanie tak zwanej klauzuli wykonalności bez konieczności wszczynania przed sądem postępowania kontradyktoryjnego, w ramach którego można zbadać nieuczciwy charakter warunków umownych leżących u podstaw klauzuli, jest zgodne z art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾?
- 2) Czy konsument w ramach wspomnianego postępowania może wnosić o uchylenie już nadanej klauzuli wykonalności, powołując się na niezbadanie nieuczciwego charakteru warunków umowy leżącej u jej podstaw, mimo że, zgodnie z wyrokiem wydanym w sprawie C-472/11, w postępowaniu sąd powinien poinformować konsumenta o nieuczciwych warunkach, które stwierdził?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. L 95, s. 29).

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 11 listopada 2013 r. w sprawie T-545/12 Mory i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 24 stycznia 2014 r. przez Mory SA, w likwidacji, Mory Team, w likwidacji, Superga Invest

(Sprawa C-33/14 P)

(2014/C 102/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mory SA, w likwidacji, Mory Team, w likwidacji, Superga Invest (przedstawiciele: B. Vatier i F. Loubières, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia wydanego przez siódmą izbę Sądu;
- odesłanie sprawy do Sądu celem ponownego jej zbadania w warunkach zapewniających bezstronność tego badania;
- stwierdzenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w zależności o wyniku postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie zostało oparte przez wnoszące je na dwóch zarzutach.

Po pierwsze, zdaniem wnoszących odwołanie Sąd dopuścił się błędu w wykładni art. 263 TFUE nie stwierdzając występowania po ich stronie interesu prawnego. Twierdzą one jednak, że dopuszczalność skargi jest uwarunkowana tym, czy skarżące w pierwszej instancji, które nie były adresatami kwestionowanej w niej decyzji, wykażą, iż decyzja ta dotyczyła ich bezpośrednio i indywidualnie. Zdaniem wnoszących odwołanie jest to jedyny ustanowiony w Traktatach warunek służący ocenie dopuszczalności skargi. Traktaty nie wskazują też interesu prawnego jako niezależnego warunku [dopuszczalności] skargi.

Zdaniem wnoszących odwołanie mają one interes prawny z następujących względów. Po pierwsze, okoliczność, że Mory SA miała być stroną zainteresowaną w postępowaniach, które zakończyły się wydaniem decyzji Sernam 1, Sernam 2 i Sernam 3, i że miała ona osobiście wziąć udział w tych postępowaniach, przyznawałaby jej interes prawny w kwestionowaniu decyzji dotyczącej szczegółowych zasad stosowania ostatniej z tych decyzji. Po drugie, można by było uznać występowanie interesu prawnego wnoszących odwołanie również ze względu na okoliczność, że były one stronami w toczących się w dwóch instancjach postępowaniach zawisłych przed sądami francuskimi. Po trzecie, interes prawny spółki Superga Invest ma wynikać bezpośrednio z interesu prawnego spółek Mory SA i Mory Team, których jest ona głównym udziałowcem, a także – z udziału w postępowaniu toczącym się w ww. instancjach. Wreszcie, interes prawny wnoszących odwołanie ma wynikać bezpośrednio z tego, że zostały one pozbawione przysługującego im prawa procesowego do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, choć wysłały one do Komisji pismo informujące o przejęciu przez Geodis aktywów spółki Sernam.

Po drugie, wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, iż ten nie doszedł do wniosku, że kwestionowany przed nim akt dotyczył ich „bezpośrednio i indywidualnie” w rozumieniu art. 263 TFUE. Sąd błędnie nie zbadał podniesionych przez Komisję zarzutów niedopuszczalności, nie badając przy tym kwestii braku indywidualnego oddziaływania kwestionowanego przed nim aktu na wnoszące odwołanie. Ich zdaniem w niniejszym przypadku nie ma żadnych wątpliwości co do występowania indywidualnego oddziaływania w rozumieniu orzecznictwa Sądu.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 listopada 2013 r. w sprawie T-245/12 Gamesa Eólica, SL przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)(OHIM), wniesione w dniu 23 stycznia 2014 r. przez Enercon GmbH

(Sprawa C-35/14 P)

(2014/C 102/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Enercon GmbH (przedstawiciel: J. Eberhardt, Rechtsanwalt, R. Böhm, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Gamesa Eólica, SL

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w dniu 12 listopada 2013 r. w sprawie T-245/12;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, iż zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony na następujących podstawach:

1. Ze względu na fakt, iż wnoszący odwołanie nie wniósł odpowiedzi na skargę w postępowaniu przed Sędem, Sąd nie włączył wnoszącego odwołanie do postępowania i nie doręczył mu odpisu wyroku. Sąd działał zatem z naruszeniem regulaminu postępowania i naruszył prawa własności wnoszącego odwołanie pozbawiając go zgodnego z prawem postępowania sądowego.
2. Sąd błędnie założył, iż sporny znak towarowy jest „kolorowym znakiem towarowym per se” i nie powinien być odnieść się do tej kategorii, jako jedynej podstawy przy dokonywaniu oceny charakteru odróżniającego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-37/14)

(2014/C 102/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszystkich środków niezbędnych do odzyskania od jej beneficjentów pomocy państwa uznanej za niezgodną z prawem i wspólnym rynkiem w art. 1 decyzji Komisji 2009/402/WE z dnia 28 stycznia 2009 r. w sprawie „planów interwencyjnych” w sektorze owoców i warzyw wprowadzonych przez Francję⁽¹⁾ oraz nie informując Komisji w wyznaczonym terminie o środkach przyjętych w celu dostosowania się do tej decyzji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 288 akapit czwarty TFUE oraz art. 2, 3 i 4 tej decyzji;
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.